29 Αυγούστου 2013

Σαν σήμερα εκοιμήθη ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής του Αγίου Όρους γέροντας Ιωσήφ ο

στής / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Επειδή σήμερα είναι μνήμη της κοιμήσεως

του Αγίου Γέροντος Ιωσήφ, δημοσιεύουμε κάποια αποσπάσματα από το βιβλίο: «Ο Γέροντάς μου Ιωσήφ ο Ησυχαστής και σπηλαιώτης» του Γέροντος Εφραίμ του Φιλοθείτου. Την ευχούλα του να έχουμε!

Το τυπικό του Γέροντος Ιωσήφ: ...Εκοιμώντο περίπου 3-4 ώρες, αλλά ο Φραγκίσκος (μετέπειτα μοναχός Ιωσήφ) δεν ξάπλωνε σε κρεββάτι. Συνήθως κοιμόταν καθιστός σε μία καρέκλα, και τις περισσότερες φορές όρθιος στηριζόμενος σε ένα μπαστούνι σε σχήμα Τ ή ακουμπώντας στον τοίχο.

Με την δύσι του ηλίου εγείροντο για να αρχίσουν την αγρυπνία τους. Δεν μιλούσαν μεταξύ τους, για να μην απωλέσουν την νηφαλιότητα, που χάριζε στον νού ο ύπνος.

Έπιναν σιωπηλά έναν καφέ για βοήθημα και απεσύροντο ο καθένας στο κελλί του για ολονύκτια προσευχή αν ήταν χειμώνας, κι αν ήταν καλοκαίρι στην ύπαιθρο σε απόστασι ο ένας από τον άλλον.

Άρχιζαν με το «Τρισάγιο», το «Πιστεύω» και τον «Ν΄ ψαλμό». Κατόπιν καθόντα λίγο και αδολεσχούσαν γύρω από τον θάνατο, την κόλασι, την χαρά των Δικαίων στους ουρανούς και ψυχωφελείς θεωρίες. Καί κατέληγαν με τη σκέψι πως όλοι θα σωθούν και μόνον αυτοί θα πάνε στην κόλασι. Έτσι ήρχοντο σε κατάνυξι, σε πένθος και μετάνοια. Δεν έμεναν όμως για πολύ σ΄αυτές τις σκέψεις. Μόλις συγκεντρωνόταν ο νούς και η καρδιά συνετρίβετο, άρχιζαν την ευχή...

Συνήθως έκαναν Νοερά προσευχή όρθιοι, για να καταπολεμήσουν τον ύπνο για 7-8 ώρες, με απόλυτη συγκέντρωσι, ταπείνωσι και συντριβή βυθίζοντας το νού μέσα στην καρδιά. Κατόπιν άρχιζαν τις μετάνοιες, που ήσαν περίπου 3.500 για τον καθένα τους, και εάν έκανε κρύο και περισσότερες! Διότι σπανίως αναβαν σόμπα, για να μην τους πολεμά ο ύπνος. Μετά τις μετάνοιες ακολουθούσε ο απαραίτητος μοναχικός κανόνας με κομποσχοίνια.

Μετά την θεία Λειτουργία, είχε ήδη ξημερώσει, έπιναν ένα ζεστό με λίγο παξιμάδι. Μερικές φορές, όχι πάντα, εάν ήσαν εξαντλημένοι από τους κόπους της αγρυπνίας, ανεπαύοντο άλλη μία ώρα περίπου. Μετά εσηκώνοντο και είτε έκανα πάλι προσευχή και μελέτη είτε έψαχναν για ασκητές προς ωφέλειάν τους. Έτσι αγγελικά ζούσαν οι δύο αγωνιστές. Μία ζωή αυστηρά ασκητική, μέσα στην αφάνεια, στην υπακοή στον πάπα-Δανιήλ τον Κατουνακιώτη και στη νυκτερινή προσευχή και λατρεία του Θεού.

Η Νοερά προσευχή ήταν η κυριότερη ασχολία του Γέροντος. Όλη του την δύναμι την εστίαζε στην καλλιέργεια αυτής της προσευχής. Όλες του τις δραστηριότητες τις ρύθμιζε, ώστε να έχει άνεσι ο νούς στην προσευχή. Όπως έγγραψε ο ίδιος: «Η νοερά προσευχή εις εμένα είναι όπως η τέχνη του καθενός, καθ΄ ότι εργάζομαι αυτήν τριαντέξ και επέκεινα χρόνια, δηλαδή, σ΄όλη την διάρκεια της μοναχικής του ζωής. Καί πράγματι, εργαζόταν στην προσευχή μεθοδικά και με τάξι.

Προσευχόταν με επιμονή και βία, αλλά και με συντριβή και ταπείνωσι. Όλη του η ημέρα ήταν μία προετοιμασία για την νυκτερινή του προσευχή.

Κάναμε πολλές ώρες προσευχή τότε που ήμασταν κοντά στον Γέροντα Ιωσήφ, αλλά και στα πρώτα χρόνια μετά την κοίμησί του. Καί ήταν πλημμύρα η Χάρις που μου έδινε ο Κύριος, δι΄ευχών του Γέροντός μου, διότι έκαμε Νοερά προσευχή μέχρι δέκα ώρες όρθριος! Όταν με πολεμούσε ο διάβολος με πολλή κούρασι και αμέλεια, αισθανόμουν άσχημα και έλεγα στον εαυτό μου: «άρρωστος δεν είσαι! Έφαγες, ήπιες, λοιπόν εδώ θα αγωνισθής, θα πεθάνης εδώ προσευχόμενος!» Δεν υποχωρούσα. Καί μετά λίγην ώρα ήρχετο τόση παράκλησις, τέτοια ειρήνη και μακαριότης, που επί τέσσερις ώρες, νόμιζα ότι δεν πατούσα στην γη και ότι οι τέσσερις αυτές ώρες ήσαν 10 λεπτά. Την εποχή εκείνη είχα πολλές καταστάσεις. Ο Θεός μου είχε δώσει πολλή Χάρι»….

Θάνατος όντως οσιακός. Σε μας σκόρπισε αναστάσιμον αίσθησι. Μπροστά μας είχαμε νεκρόν και ήρμοζε πένθος, όμως μέσα μας ζούσαμε ανάστασι. Καί τούτο το αίσθημα δεν μας έλλειψε πλέον, αλλά με αυτό συνοδεύεται έκτοτε η ενθύμησις του αειμνήστου αγίου Γέροντός μας.

Ο τάφος του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστή

Άποψη του τάφου του γέροντος Ιωσήφ από έξω

Τα σπήλαια των δύο γερόντων Ιωσήφ και Αρσενίου στην Νέα Σκήτη, Άγιον Όρος

Η θέα από το εσωτερικό της σπηλιάς

Ψηλά στον βράχο της σπηλιάς, διακρίνουμε κρίκους όπου κρεμόταν με σκοινί για τις πολύωρες αγρυπνίες

Το στασίδι στην σπηλιά

Η Νέα Σκήτη

Πηγή:orthodoxia-ellhnismos.gr